

moc rád, vždyť je kdysi dávno sám vyrobil! Nepřiznám se, řekl si chlapeček.

A taky že se nepřiznal. Míč schoval do batohu a lhal, jako když tiskne: „Já ne! Já nic nerozbil! To je ale škoda! Kdo to mohl udělat? Asi nějakí uličníci, já je viděl, hráli venku kopanou.“

Dědeček chlapci uvěřil. Možná měl nějaké pochybnosti, ale nerad by si myslel, že jeho vnuk lže...

Kluk byl tedy v pohodě. Ale v noci se náhle probudil a vidí: u postele mu stojí oba trpaslíci!

„Ublížil jsi nám,“ řekl první.

„A mohl ses přiznat. Mohl jsi nás opravit,“ řekl druhý.

„Místo toho lžeš.“

„Lež má krátké nohy!“ řekl první trpaslík.

„A kdo lže, ten krade, do pekla se hrabe!“ vykřikl druhý.

V tu chvíli chlapec vyskočil z postele. Jenže co to? Proč je tak maličký? To nohy, nohy se mu zkrátily! A támhle... co je to za díru v podlaze? Vykoukla z ní hlava. Chlupatá hlava s rohy a vyplazeným jazykem. Čert!

„Má krátké nohy, do pekla se hrabe!“ chechtali se trpaslíci.

No jo, no, lhát se nemá!

Cože... a to je konec?

Ne. Kluk začal křičet. Uslyšel ho dědeček. A jak v pokoji rozsvítil, zmizeli trpaslíci i čert. Taky díra v podlaze se zavřela. Byl to jen sen?

Kdoví... Druhý den chlapeček navrhl dědovi, že trpaslíky opraví. Z toho měl dědeček opravdu radost.

*A ten kluk
už nelže?*

Nelže. To ne. Jen si zas vymýšlí. Zrovna včera povídal, že se seznámil s Bílou paní. No, proč ne? Když už viděl živé trpaslíky a čerta...

